Не пішло

Олександр Мінович

Сергій Львович Жучилов не якийсь там тобі, не простий чоловік – генерал КДБ. То вам не халам-балам. З таким на вузькій дорозі краще не пересікатися – переїде й не оглянеться. Наче трактором просуне. За плечима у нього таке – нікому б і не слухати. У їхньому відомстві, щоб до генерала дійти, треба багато чого зробити, по багатьох долях пройтися-зламати. Не відати жалю-співчуття. За це й винагороди, пільги, ордени-медалі, доступ до різних речей дорогих, дефіцитних. Напакувався – три життя хватило б прожити. Бувало його питали:

– Куди стільки? Нащо?

– Хіба я для себе… Для дітей стараюсь. Хто ж тільки про себе думає? За дітей перш всього голова болить. Як би і їм вистачило, як би й вони голі-босі не ходили, коли батька не буде. А їх же, аж троє.

Потурбувався Сергій Львович про нащадків, заздалегідь продумав, поки при посаді. Зодягнув, обув, вивчив, пристроїв на теплі посади. А щоб геть було надійно, всім трьом зробив по квартирі. В столиці. В центрі. Житло – це ж наше все. Як воно є, то людина може себе впевнено почувати. Декому потрібно десятки років, аби своїм кутком обзавестися, а тут батько чхнув наліво-направо – й от тобі квартирка. Живи та радуйся.

На початку дев'яностих відправили Жучилова у відставку. Помикався він без діла, проїв малу краплю заграбастаного та й пішов у дальні світи. Давати ответ за содіяне. Мабуть, багацько люду вже його там чекало, аби свідчити про скоєні ним злодіяння, щоб за них помістили в найпекучіше-найстрашніше місце: "де червь не вмирає й огонь не згасає".

А трійці діток залишилося тільки розкошувати. Сито-жирно батьківським надбанням солодитися.

І все б воно, як то кажуть… та…

Сказано ж бо: це ще треба заслужити, щоб плоди твоєї праці досталися тобі чи твоїм нащадкам.

Артур, Роберт і Віолета Жучилови ніколи не були сильно дружніми. Проте оскільки жили кожне окремо, то й ніякої неприязні не проявляли, зрідка родичалися – коли день народження у Віолети наставав. Вона запрошувала – брати приходили. Самі ж вони таку дату не відмічали, компанії водити не любили. Напевно, ще від батька пішло – чужих додому не запрошувати, щоб не заздрили багатству, щоб язики не розпускали про побачене в генерала.

Так би й жили собі, не дуже турбуючи одне одного, якби не картина. Злощасна, – виявилось, картина. Стара, написана сотні років назад відомим художником. Звідки взялась у батька – ніхто не знає. Тепер не спитаєш.

Так вийшло – дісталась картина Віолеті, разом із батьковою квартирою. Після смерті старого, хто хотів із дітей, той щось взяв напам'ять, як бачив цінне, вартісне.

Антикваріат, зброю мисливську, годинники коштовні, щось із срібла й золота. На картину ніхто уваги не звернув. Така, не одна висіла на батьківських стінах. Сини брали те, що дорожче. У всякому разі, так їм тоді здавалося.

Почалося все з того, що Віолета знайшла сертифікат на картину, а з ним і експертний висновок та оціночний акт. Глянула – ахнула. В оцінці така цифра стояла – очі сліпила. Аж йокнуло щось під грудьми. Воно краще б мовчати, але хіба втримаєшся. Та ще й жінці. З таким не промовчиш. Думала: порадіють брати. Але де там… Миттєво налилися заздрістю, мов кавуни червоною м'якоттю.

– Знаєш, Віолка, ця штука не може одній тобі належати! То ж наше, спільне. Не твоє – батьківське.

– Як це так?.. А домовленість?.. Забули?.. Ми чесно все поділили. Договорились нічого не міняти, що хто отримав – те і його. Було таке?

– Було, то було… Та хто ж знав, що така цінність виявиться. Ми ж, як то кажуть, були в заблуждєнії. Не відали – що й до чого. Нові обставини трапилися. Крути – не крути, треба ділитися.

– Нічо собі… А, якби вам картина досталася – то поділилися б?.. Правда?.. Самі вірите в таке?.. Нє, братці-кроліки, так не піде! Договор – дороже дєнєг! Ми тоді по руках вдарили, порівно все поділили. Запевняли, що претензій ніхто мати не буде. А тепер, як виходить?.. Ви мене за дуру держите?.. Чи що?

– Причому тут: "за дуру"… Сама посуди – несправедливо. Ти відхватила в рази більше ніж ми. Так не піде. Ніякої домовленості про таке не встановлювали. Потрібно дотримуватись правила: все в рівних частках. А не так: що тобі з горою, а нам хвіст собачий! На таке ніколи не згодимося! Як собі хочеш!

– Не згоджуйтесь! Мені то що?.. Я вашої згоди получати не збираюся. Продам – і вас питати не буду! Згоду буду вашу чекати… Чого б то… Мало, що вам збренділось!.. Може ви ще на щось свої жадні очі накладете?.. Я ж ваші статуетки собі не требую. Нє?.. Хто його знає скільки вони стоять?.. Може більше ніж ця картина.

– Так діло не піде! Ти, Віолка, припухла!.. Розум геть із тебе вискочив! Не хочеш по-доброму – буде по-поганому!.. Але так, як ти собі придумала – не буде. Затям! Добре затям! З нами номер не пройде! Сказали по-чесному – значить треба по-чесному!

– Дивіться, щоб не обламалися! Страхати мене надумали. Не на ту напали!

Артур і Роберт довго пробували вмовити сестру, аби згодилася поділитися, однак, нічого не вийшло. Віолета затялася й не хотіла поступатися. Брати телефонували, посилали переговірників, просили миром рішити справу, не доводити до суду, та все марно. Сестра їх не чула, то ж вони постановили силою взяти своє.

Роберт запропонував звернутися до колишнього батькового дружка – кримінального авторитета на прізвисько Костомаха. Покійний часто мав із ним справи, використовував у своїх цілях, коли потрібно було йти "по бєспрєдєлу". За це батько прикривав авторитета, як той попадався на чомусь злочинному. Роберт колись випадково застав Костомаху в батьковій компанії, в кафешці. Мабуть, якусь нову комбінацію затівали. Тоді й познайомився.

Авторитет сам не прийшов, але зважив на старе знайомство з батьком. Із допомогою не відмовив. Прислав двох підопічних, таких, що одним виглядом могли настрахати. По телефону братам сказав:

– Не бійтесь, рєбята надьожниє! Заданіє тільки правильно поставте – і все буде чимчінарьом! Шо скажете – те і зроблять! Але це вам буде стоіти какіх-то дєнєг.

– А яких? Не хотілося б у просак попасти. Може не подужаєм вашу ціну. Краще б наперед знати. І ми ж не з вулиці – як не як, із нашим батьком ви, здається, товаришували. Можна це врахувати?

– Ха! Не смішіть мене… Товаришували… Кришував він мене і в уздечці тримав, мов коня норовливого. Чуть-шо – спуску не давав… Товаришували… Іспользовал він мене як хотів… Так шо, бабки прийдеться платити!.. Не збіднієте, знаю, від папочки ж коє-шо досталось, із собою не забрав. Багато з вас не возьму. Ви ж сказали, шо діло мєлкоє, не стоящєє. Чого будем торг розводити? Роботу випалнім – тоді й пасчітаємся!

Брати подумали-подумали й згодилися на умови авторитета. Загадали викрасти в сестри дорогу картину. Завдання поставили конкретне, в найменших подробицях, аби збою не вийшло. Чітко намалювали виконавцям-зловмисникам: яка саме картина, де висить, що на ній зображено, як і коли краще залізти в помешкання Віолети, як вийти з нього, і всяке таке.

Хто б міг подумати, що вийде повний "облом". Хіба ж можна було передбачити, що Віолета встановила в квартирі сигналізацію та найняла охоронну фірму, яка повинна була день і ніч майно сторожити від злодійського нападу?

Сигналізація спрацювала вчасно. Група охорони виїхала теж вчасно. Нападники не встигли й прицінитися-роздивитися на чуже багатство, як уже лежали зв'язаними на підлозі. Через якусь годину опинилися в "казьонному домі", в компанії таких, як і самі.

Костомаха відзвонився одразу. Заявив "пред'яву" Роберту й Артурові. Чого, мовляв, не попередили про сигналізацію та охорону. Підставили, мовляв. За таке мусять заплатити, інакше будуть мати великі проблеми. За такі речі – у ліс вивозять, і не за грибами.

Брати погрозі вняли. Злякалися. Дітися не мали куди – змушені були заплатити. Майже все цінне, що так успішно їм привалило, прийшлось продати. Пішло все батькове, неначе в прірву. Ледь відкараскалися од кримінального "наїзду".

Однак від цього ще більше взяв Артура й Роберта азарт до Віолетиного спадку. Це ж через неї так необачно збідніли. Якби не її впертість, її непоступливість, хіба б вийшла така оказія, такі неприємності.

Тож тепер вирішили судитися з нею.

Адвоката взяли розкрученого, модно-відомого, який завіряв, що ніколи не програвав жодної справи. В дорогому костюмі, з фірмовим портфелем, із шикарним офісом у височезному скляному бізнес-центрі, він справляв враження супер-профі. Не давав підстав сумніватися.

– Зробим ми вашу сестрицю, легко зробим! Не таке піднімали! Зрозуміло, витрати будуть немалі. Треба буде щось і судді підкинути, аби було надійніше. Ви ж знаєте, в

нас зараз без цього ніяк.

– Та ми готові. Як потрібно, то потрібно. Головне, щоб все на нашу користь, щоб Віолці нічого не досталося, раз вона так із нами. Сама ж напросилася, не захтіла по-доброму, щоб, значить, миром. Перша полізла.

Коли Віолету визвали в суд, і вона на першому засіданні побачила адвоката братів – відразу ж кинулася й собі шукати такого. Програшу вона не хотіла. Задіяла всіх знайомих, щоб нараяли якнайкращого, аби добре знав своє судейське діло, аби міг не поступитися братам.

І знайшла. Теж модного-дорогого, теж із шикарним офісом та всіма причаландями у ньому. Гроші теж попросив немалі.

Почалися суди-пересуди… Клопотання, заперечення, заяви, апеляції, касації. Суд першої інстанції, суд другої інстанції, суд третьої… Завертілось… Втягнуло-засмоктало, мов у трясуче болото. Виявилось – суд штука затяжна, азартна, майже наркотична. Підсісти на нього можна, а злізти важко, дійсно, немов із голки. Кожна сторона хоче нанести удар супротивнику якомога болючіший, якомога вразливіший. Хто програв, той жде, не дождеться, аби відігратися. Здається, заїдливим картярам легше. Інколи сторони забувають чого хотіли на початку справи, головне не дати життя кривднику-суперника.

Віолета вдалася до хитрощів-обману. Коли суд призначив експертну оцінку картини, принесла не ту, що була вже високо оцінена, а іншу, яка нічого не коштувала. Дорожчу ж сховала надійно, щоб до кращих часів полежала. Сказала в суді: другої немає. Брати скрипіли зубами, однак, нічого вдіяти не могли. Ніде зафіксовано не було, яка з батьківських картин коштувала великих грошей. За підказкою свого адвоката подали новий позов до сестри. Стали оспорювати її право на батьківську квартиру. Нібито не була Віолета в свій час у ній прописана, коли йшла приватизація.

П'ять років тягнулись суди. Десятки разів бігала по колу справа братів і сестри Жучилових. Стоси паперу перевели, цілу юрбу свідків перетягали до суду, велику кількість часу потратили на сутяжництво – робочого й не робочого, свого й чужого. Силу-силенну грошей викинули, в борги навіть позалізали, а так, до цієї пори, нічого добитися не можуть. Все, ніби вітер осінній – то в одну сторону подує, то в другу.

Коли будете в столичних судах, можете самі пересвідчитись – до цього дня судяться Жучилови. Не втішив їх батьків спадок. Не пішло…